69 / prosinec 2017

IDEA

časopis Křesťanského společenství z.s.

Obsah

Zdravá anebo nezdravá konkurence? 2
Advent 3
Spasitel narozený z ženy 3
Izrael – Bohem vyvolený národ 6
Jak očekáváme druhý příchod Pána Ježíše? 9
Těšíme se na věčný život 14
Je široká jednota mezi církvemi lidským snem, anebo Boží vůlí? 17
Aktuality ze světa 20
Aktuality z KS 21
Literární hlídka 23
Výpisky odjinud 23
Stručné zamyšlení nad kontextem biblického textu 25
Losuji, losuješ, losujeme... 26

Zdravá anebo nezdravá konkurence?

Ne, nebojte se. Nebudu mluvit o podnikání a obchodu. Dnes to opravdu nehrozí. Křesťan prožívá ve svém nitru jiný konkurenční boj. Je jím napětí mezi minulostí, tedy dějinami církve, přítomností a budoucností Božího lidu (*eschatonem*). Žijeme sice svoji žhavou přítomnost, jsme však také vkořeněni do minulosti a zároveň by pro nás jako Boží Kristův lid mělo být jednoznačně charakteristické očekávání budoucího Kristova návratu. Představy o tom, jak a kdy tento návrat nastane, se liší, různě vyvíjejí a mění. Podstatné ale zůstává: Očekávání uplynutí toho konečného, posledního a velkého Adventu ke křesťanství neodmyslitelně patří.

Raná církev svoje dějiny neřešila. Nebyl to její problém. První křesťané byli tak silně orientování na Ježíšův příchod pro církev (*parusie*), že veškerou svou pozornost upínali k tomuto momentu, který měl nastat každou chvíli. Sepisování dějin církve začalo být významné až později – z důvodu tradování biblického učení a pro zápas rané církve s falešnými doktrínami. Eusebius z Caesareje, Theofil Alexandrijský, Julius Africanus a konečně Hippolit Římský se snažili o zasazení dějin církve do širšího rámce světových dějin. A už v jejich době čili ve druhém až čtvrtém století se počítalo s *oním datem*. S jakým? No přece s datem konce světa. Hippolit Římský například sepsal kroniku, která shrnuje dobu od stvoření světa po rok 234 po narození Krista. Ve svém díle provádí také výpočet: z 6000 let vymezených pro trvání světa, uběhlo v jeho době (čili v roce 234) 5738 let. Den posledního soudu je proto třeba očekávat „teprve“ za 262 let. Kolem roku 500. Nepřipomíná vám to něco? Lidi to počítání let, měsíců a dnů do konce světa a křesťany do parúsie pořád hodně baví. Kolik jsem jen já jako pětapadesátiletý křesťan slyšel takových zaručených výpočtů!

Křesťané vnímali čas jinak než okolní kultury. V tomto ohledu se odlišovali třeba od „konkurenčních“ řeckých a římských představ. Řekové datovali události vztahujíc je k olympiádám a Římané zase k obdobím vlády konzulů. K čemu se vztahovaly dějiny křesťanů? Centrální událostí bylo Kristovo zrození. Centrem dějin je Kristus. A pak existuje čas před ním a čas po něm.

Křesťané navíc od počátku tvrdí, že celý běh dějin má nejen začátek a konec, ale také smysl. V řecké antice se čas odvozoval od dění v přírodě. Přírodní cykly a opakování byly pro Řeky analogií lidských dějin. Křesťané naopak tvrdili, že čas a dějiny vůbec nejsou věčným koloběhem. Podle nich má čas svůj začátek, byl stvořen Bohem současně se světem. Má rovněž konec, jež mu určí Bůh. Jeho běh není věčným návratem téhož, nýbrž vždy něčím novým. Existuje vždy nová budoucnost, nová šance pro člověka až do konce světa.

Advent nás odkazuje na Boží stvořitelský začátek, na epicentrum dějin v podobě Kristova vtělení i na konec, který navzdory „chytrým a konečně správným“ výpočtům provede ve svém čase znovu svrchovaný Bůh. Protože jedině on je svrchovaným Pánem času i budoucnosti. A jedině On to má hodně dobře spočítané. Nemusíme mu dělat v tomto konkurenci.

Zbyšek Kaleta

Advent

Advent je pro křesťany spjatý se jménem a působením Jana Křtitele. Přestože se jedná o příběh, který na časové ose najdeme až 30 let po narození Krista v Betlémě, výrazně nám ukazuje, jak se na setkání s Kristem připravit.

Jan byl poslán proto, *aby vydal svědectví o tom Světle, aby všichni uvěřili skrze něho.* (J 1,7) *A mnohé ze synů izraelských obrátí k Pánu, jejich Bohu.* (Lk 1,16)

Vánoční události jsou historickou skutečností, která měla místo v Bohem určeném čase a místě. Jsme vděční, že poselství Vánoc můžeme vírou přijímat a připomínat si i letos. Stalo se všechno tehdy a tak, jak Bůh dlouho předtím rozhodnul a lidem to oznámil. Bůh je věrný.

Žijeme v době, o které Bible hovoří, že je dobou očekávání na druhý příchod Jeho Syna.

Duch Svatý, kterým byl puzen Jan Křtitel, aby volal lidí k pokání, volá na lidstvo i dnes – čiňte pokání. Stejný duch, stejné poselství. Vždyť pouze *ti, kdo mají čisté srdce, Boha uvidí.* Pouze Jan v zástupu lidí na břehu Jordánu rozpoznal Božího Syna.

Naplněná Boží proroctví, která si připomínáme o Vánocích, jsou pro nás zdrojem velikého povzbuzení. Uvědomuji si, že tomu tak jistě bude i podruhé – co Bůh slíbil, to se skutečně naplnilo a opět naplní. Přestože mistr lži se snaží, aby zasévané Slovo bylo zadušeno trním, sezobáno na cestě nebo spáleno na skále.

Ježíš Kristus jistě přijde. Postupné naplňování znaků posledních časů nás o tom přesvědčuje. Slova Pána Ježíše a proroků se naplňují v mnoha oblastech. Při přemýšlení o porušování základních Božích principů, které pro život lidí Bůh nařídil, si to tím více uvědomujeme.

Důsledkem pokání, které lidé v době Jana Křtitele prožívali, byly konkrétní změny v životech lidí – nechali se pokřtít, měli se postarat o potřebné lidi ve svém okolí a měli dodržovat právo. Toto má být důsledkem i našeho pokání před druhým příchodem Božího Syna.

Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání. (2Pt 3,9)

Blížící se Vánoce jsou příležitostí radovat se z prvního příchodu Ježíše Krista, ale také příležitostí poznávat a měnit to, co mi brání očekávat s radostí Jeho druhý příchod.

Karel Guznar

Spasitel narozený z ženy

Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny.

Protože jste synové, poslal Bůh do našich srdcí Ducha svého Syna, Ducha volajícího Abba, Otče. A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic. (Ga 4,4-7)

Čas, ve kterém se narodil

Když čteme čtvrtou kapitolu listu Galatským a vidíme větu ve čtvrtém verši *když se naplnil stanovený čas*..., můžeme se ptát, jaký to byl čas? Byl to čas naplnění zaslíbení příchodu Záchrance podle Genesis 3,15, símě ženy, který

přišel a přinesl odvetu lidskému rodu? Když vidíme slovní spojení *narozený z ženy* brzy dospějeme k závěru, že to byl Boží čas, ve kterém se Vykupitel lidstva narodil. Byl to čas, který naplnil radostí věrný Boží lid, jež očekával příchod Spasitele. Podívejte se na starého Simeona z Jeruzaléma, o němž je řečeno, že očekával potěšení Izraele. Jemu bylo Duchem svatým zjeveno, že neuzří smrti, dokud nespatří Hospodinova Mesiáše. A když uviděl dítě Ježíš, řekl: *„Nyní propouštíš v pokoji svého služebníka, Pane, podle svého slova, neboť mé oči viděly tvé spasení, které jsi připravil přede všemi národy - světlo, jež bude zjevením pohanům, slávu pro tvůj lid Izrael.“* Jistě musíme dospět k názoru, že narozením Ježíše se naplnilo Boží zaslíbení pro svět o příchodu Spasitele a Záchrance, který vysvobodí lid jeho Otce z otroctví hříchu.

Hle, dívka počne a porodí syna... (Iz 7,14)

Z koho se měl narodit

Náš text říká, že se měl narodit z ženy. Kdyby Ježíš přišel do tohoto světa hříšných lidí ve vší své slávě a nádheře, jako hříšníci bychom od něj utíkali ze strachu před jeho slavnou přítomností. Ukryli bychom své tváře před tím, který je soudcem všech národů, království a knížectví. Dokonce bychom zemřeli ze strachu před tím, který je jediný svatý Bůh. Avšak Bůh ve své vší moudrosti a lásce si přál zůstat naším Otcem. Proto poslal toho, který se stal naším příbuzným tím, že přijal naše tělo, stal se nám podobným a zakoušel naše nesnáze, pocity a touhy, poznal naše slabosti a také věděl, jak pomoci v pravý čas. Ježíš, náš bratr, znal naše utrpení a bolesti a naše duchovní potřeby. *Bolesti, jež nesl, však byly naše, naše utrpení vzal na sebe!... On však byl proboden naším proviněním, našimi vinami trýzněn byl... byli jsme uzdraveni jeho ranami!* Když k nám Pán Ježíš přišel, nemluvil andělským jazykem, protože kdyby to učinil, nerozuměli bychom mu a Boží vůle by nedosáhla k našim srdcím. Vůle Otce týkající se spasení člověka by nedosáhla cíle usmíření člověka s Bohem. Avšak z důvodu své vševědoucnosti náš nebeský Otec poslal svého Syna, který mluvil k nám lidem lidským jazykem a nás Bratr Ježíš Kristus srozumitelně nám říká: *„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“*

V těch dnech vydal César Augustus nařízení, aby v celé říši proběhlo sčítání lidu. (Lk 2,11 B21)

Když čas byl připraven

Kristus přišel do světa, který byl připraven jej přijmout. Některé z následujících znamení ukazují na skutečnost, že čas byl skutečně připraven pro jeho příchod:

Židé, jako Boží vyvolený lid, se stali zkažení stejně jako pohané;

Přes všechnu přízeň, milost a zaslíbení, které dostali od Boha, byli Židé duchovně chudí;

V celém Římském impériu panoval mír;

Cestování bylo v Impériu velmi snadné, kontakt mezi národy byl také snadný;

Řečtina byla univerzálním jazykem, kterému mnozí rozuměli.

Všechno to usnadnilo rychlé šíření evangelia. Tento čas byl proto obdobím, kdy všichni lidé mohli vidět Boží spasení. (Lk 3,6)

Hlas volajícího na poušti: Připravte cestu Páně, vyrovnejte mu stezky!... a každý tvor uzří spasení Boží. (Lk 3,4-6)

Podmínky, do kterých se narodil

Náš text nám říká, že se měl narodit jako podroben zákonu stejně jako my lidé. Měl se narodit jako chudý člověk. Neměl mít žádné místo, kde by složil svou hlavu. Měl být chudší než ptáci, kteří mají svá hnízda a chudší než lišky, které mají svá doupata. Měl se narodit, aby byl opovržen, aby se na něj dívali spatra, aby byl popliván a pohrdán. Narodil se, aby hájil Boží vůli a obhájil nás, své bratry a sestry, před opakovanými obviněními zákona. *Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce.* Ó, jak vzácné štěstí pro mne, Ježíš můj že přítel jest!

Ježíš přišel, když jej pohané hledali: *„Chceme uvidět Ježíše."* Mudrci z pohanského světa řekli: *„Kde je ten právě narozený král Židů? Přišli jsme se mu poklonit."* Jiní řekli: *„Vždyť i psíci jedí z drobtů, které padají se stolu jejich pánů." „Řekni jen slovo, a můj sluha bude uzdraven."* To ukazuje, že svět žíznil po spasení a Bůh o tom věděl.

Neboť Syn člověka přišel, aby hledal a spasil, co zahynulo. (Lk 19,10)

Smysl jeho příchodu

Kristus přišel spasit ty, kteří byli pod zákonem. Přišel vykoupit své bratry a vyprostit je z područí hříchu, uvolnit ze smyčky otroctví a osvobodit je, jak to řekl Izajáš: *„Tehdy se rozevřou oči slepých a otevřou se uši hluchých. Tehdy kulhavý poskočí jako jelen a jazyk němého bude plesat."* (Iz 35,5-6)

Ježíš přišel, aby z nás učinil Boží děti, abychom byli adoptováni Otcem. Přišel, aby nás smířil s nebeským Otcem. Přišel, aby jeho Otec se stal naším Otcem. Byl poslán proto, aby toho, který byl bez hříchu, učinil hříchem kvůli nám, abychom se my v něm stali Boží spravedlností.

Boží Syn přišel, aby nás osvobodil, abychom mohli být skutečně svobodní. Skrze něho jsme se naučili obracet k Bohu a říkat: *„Abba! Otče!"* Tímto způsobem můžeme patřit do Boží rodiny.

Bratře! Sestro! Uvědomuješ si, co Kristus udělal pro tebe? Nalezl jsi jej? Přijal jsi Ho jako osobního Spasitele? Vládne tvým životem? Chodíš rád do církve, abys společně s ostatními křesťany chválil Boha za jeho dílo spasení skrze Pána Ježíše pro nás?

Přátelé, uvědomte si, že každému člověku je darován **pouze jeden život**. Jakmile je tento život odevzdán tomuto světu, je zneužit a ztracen a může být ztracen na věky. Neexistují nějaké náhradní životy pro ty, kteří je zruinovali v tomto světě a žili nesprávným způsobem.

Přátelé, nechť Duch Boží, který vzkřísil z mrtvých Ježíše Krista, přebývá ve vás, aby ten, kdo vzkřísil z mrtvých Ježíše Krista, mohl darovat život vaším smrtelným tělům skrze svého Ducha, který přebývá ve vás. Amen.

Kázání děkana C. N. Mtetwa Hlabisa, Jihoafrická republika

Přeloženo z anglického originálu „The Redeemer Born of Woman" se svolením Evangelisk Litteraturmission – SCRIPTURA (Švédsko).

Přeložil Štěpán Rucki

Izrael – Bohem vyvolený národ

Jméno Izrael se objevilo na zemi za zvláštních okolností. Praotec Jákob zápasil s Božím poslem velmi usilovně o Boží požehnání. Řekl Božímu poslu: *„Nepustím tě, dokud mi nepožehnáš!“* Boží posel se zeptal: *„Jak se jmenuješ?“* Odpověděl: *„Jákob.“* Tu Boží posel řekl: *„Nebudou tě už jmenovat Jákob, nýbrž Izrael (což znamená zápasí Bůh), neboť jsi jako kníže zápasil s Bohem i s lidmi a obstáls. A požehnal mu tam.“* Jméno Izrael znamená tedy *zápasí Bůh*. Všichni Jákobovi potomci byli pak jmenováni jménem Izrael nebo Izraelité. Jak zápasí živý Bůh, viděli Izraelci v Egyptě. Když po 400 letech otroctví přišel Mojžíš k faraónovi, řekl mu: *„Toto praví Hospodin, Bůh Izraele: Propusť můj lid.“* Faraón nechtěl. Bůh seslal 10 ran. Po poslední ráně Izraelce propustil. Po několika týdnech je však pronásledoval se svou armádou. Pán Bůh rozdělil moře a Izrael přešel na druhý břeh. *Onoho dne zachránil Hospodin Izraele z moci Egypta. Izrael viděl na břehu moře mrtvé Egypťany. Tak uviděl Izrael velikou moc, kterou osvědčil Hospodin na Egyptu.*

V roce 1947, tedy po více než třech tisíciletích, rozhodla OSN, že Židé, kteří se vrátili z koncentračních táborů a přežili hrůzy holokaustu, si mohou ve své zemi znovu vytvořit svůj stát. Židé, kteří se už nastěhovali do své země, se sešli ke společnému jednání a přemýšleli, jaké jméno dají obnovenému státu, který má vzniknout. Dohodli se. Pak 14. května 1948 oznámili světu, že jejich obnovený židovský stát bude mít jméno Izrael. Proč Izrael? Protože je to jméno, které přišlo z nebe. To jméno si nevymysleli lidé. Je to Boží vůle, aby jméno Izrael nosil Bohem vyvolený národ.

Proč mluvíme o Izraeli jako o vyvoleném národu? Mojžíš odhaluje příčinu, proč si Pán Bůh vyvolil tento národ: *„Protože (Bůh) miloval tvé otce, vyvolil po nich i jejich potomstvo a tebe vyvedl svou velikou mocí z Egypta.“* (Dt 4,37) Příčinou vyvolení je Boží láska k Abrahamovi, k Izákovi a Jákobovi a pak k jejich potomkům. Proč si zamiloval jejich praotce a pak jejich potomky? Protože byli jedinými lidmi na zemi, kteří znali živého Boha a byli ochotní ho poslouchat. Všechny ostatní národy se klaněly modlám. Izrael byl jediným reprezentantem živého Boha na celé zemi. Proto Pán Bůh uzavřel s Izraelem zvláštní smlouvu na hoře Sinaj: *„Budete-li mě skutečně poslouchat a dodržovat mou smlouvu, budete mi zvláštním vlastnictvím jako žádný jiný lid, třebaže má je celá země. Budete mi královstvím kněží, pronárodem svatým.“* (Ex 19,5–6) *„Jsi přece svatý lid Hospodina, svého Boha. Tebe si Hospodin, tvůj Bůh, vyvolil ze všech lidských pokolení, která jsou na tváři země, abys byl jeho lidem, zvláštním vlastnictvím.“* (Dt 7,6–7) Ještě jeden citát o vyvolení z těch mnohých v Písmu svatém: *„A nyní slyš, Jákobe, můj služebníku, Izraeli, jehož jsem si vyvolil... Já vyleji svého Ducha na tvé potomstvo a své požehnání na ty, kteří z tebe vzejdou.“* (Iz 44,1–3)

Izrael byl nejen jediným reprezentantem živého Boha mezi všemi národy, ale také jediným svědkem živého Boha. Jako jediný svědek živého Boha měl Izrael na zemi mimořádné poslání. O tomto zvláštním poslání řekl Bůh už Abrahamovi: *„V tobě dojdou požehnání veškeré čeledi země.“* (Gn 12,3)

Po obětování Izáka Pán Bůh potvrdil Abrahamovi: *„Ve tvém potomstvu*

dojdou požehnání všechny pronárody země.“ (Gn 22,18) Pán Bůh se rozhodl, že skrze Izrael dá zvláštní požehnání všem národům světa. Splnilo se už toto Boží zaslíbení? Ve veliké míře ano! Bůh už daroval národům trojí veliké požehnání. V Izraeli připravil pro všechny národy tři mimořádné dary.

Prvním darem pro všechny národy je **Písmo** svaté. Písmo svaté vzniklo v Izraeli. Je to jedinečná kniha pravdy, ve které Bůh zjevil tajemství své bytosti, své lásky k nám lidem, tajemství zla i vykoupení z moci zla, ale také cestu k novému životu a způsob záchrany člověka. V Písmu je také zjevena budoucnost světa i lidstva. Za Písmo svaté vděčíme Pánu Bohu a židovskému národu – Izraeli.

Druhým darem, který Pán Bůh daroval skrze izraelský národ všem národům, je **Spasitel** Pán Ježíš Kristus. Pán Ježíš byl Židem. Přijal izraelské tělo i izraelskou krev. Sám řekl Samařance, že spasení je ze Židů. Ježíš je Spasitelem všech obyvatel naší planety. Ze všech národů zachraňuje ty, kteří jeho nabídku přijímají. Skrze Izrael přišlo spasení i k evropským národům.

Třetím darem, který Pán Bůh daroval skrze izraelský národ všem národům, je **Církev**. Kristova církev je duchovní porodnicí, je školou nového života, učilištěm Kristových učedníků, je rodinou Božích dětí. V církvi uskutečňuje Duch svatý veliký zázrak znovuzrození člověka, zázrak, při kterém se ze ztraceného hříšníka stává Boží dítě, člen Boží rodiny. Církev Kristova je velikým Božím darem pro národy země. Jsme vděční, že smíme patřit do Kristovy církve. Jsme vděční, že se v izraelském národě našli muži, kteří byli ochotní Kristu důvěřovat, následovat ho a sloužit mu. Byli to apoštolové, kteří položili základy církve. Na těchto základech mohou budovat všichni křesťané ve všech národech.

Tyto tři hodnoty jsou tak obrovské, že máme za ně ustavičně velebit Pána Boha a dobrořečit izraelskému národu. Aby mohl Izrael splnit své poslání, potřeboval k tomu místo, na kterém mohl žít. Potřeboval zemi, na které mohl plnit své poslání. Pán Bůh mu takovou zemi daroval.

Proč mluvíme o zaslíbené zemi? Musíme se vrátit čtyři tisíce let do minulosti. Tehdy Pán Bůh našel mezi lidmi jednoho muže, který byl ochoten Bohu důvěřovat a jít tam, kam ho povede. Byl to Abraham. Pán Bůh mu řekl: *„Odejdi ze své země, do země, kterou ti ukážu.“* (Gn 12,1) Z delty Eufratu, z města Ur vyvedl Pán Bůh Abrahama a vedl ho do neznámé země mezi Jordánem a Středozemním mořem. Když přišel do této hornaté země, Pán Bůh mu řekl: *„Tuto zemi dám tvému potomstvu!“* Později mu to ještě několikrát potvrdil: *„Neboť celou tu zemi, kterou vidíš, dám tobě a tvému potomstvu až na věky. Tobě i tvému potomstvu dávám do věčného držení zemi, v níž jsi hostem, tu celou zemi kenaanskou.“* (Gn 12,7; 13,15; 17,8)

Pán Bůh tuto zemi slíbil Abrahámovi, Izákovi a Jákobovi a jejich potomkům. Pán Bůh tento slib splnil. Mojžíš vyvedl Izraelce z Egypta, převedl je sinajskou pouští a Jozue je pak přivedl do této zaslíbené země. Před třemi tisíci léty učinil král David Jeruzalém hlavním městem Izraele. V zemi izraelské bydleli pak Židé až do roku 135 po Kr. V roce 70 Římané zničili Jeruzalém a v roce 135 porazili povstání Šimona bar Kochby a Židy rozehnali do jiných zemí. Od té doby byli Židé tuláky bez domova. Po druhé světové válce se začali vracet do své vlasti.

Od 14. 5. 1948 existuje novodobý stát Izrael. Židé mají na tuto zemi plné právo. Pán Bůh jim tuto zemi zaslíbil a také daroval. Křesťané, kteří respektují Boží slovo, stojí plně na straně Židů, na straně Izraele. Jsme pevně přesvědčeni, že Boží slovo – Boží sliby platí a národy světa mají Boží slovo respektovat. Proto se za Izrael modlíme a žehnáme mu!

Když byl Jeruzalém zničen a Židé pak rozptýleni mezi národy světa, někteří křesťané se domnívali, že Pán Bůh už Izrael navždy odepsal, vyškrtnul ze svých Božích plánů. Byli přesvědčeni, že na místo Izraele nastoupila církev jako nový Izrael. Domnívali se, že v důsledku ukřižování Krista Pán Bůh se Židy už definitivně skoncoval. Byl to veliký omyl. Někteří křesťané v tomto omylu trvají stále. V roce 1999 vydala církev ASD svoji věrouku. Na str. 178 je napsáno: *„Kříž znamenal konec poslání Izraele... Když Židé ztratili své poslání, stali se pouze jedním z národů a přestali být církví Boží. Na jejich místo Bůh ustanovil jiný národ, církev, která na světě dále plní jeho poslání. Pravým Izraelem jsou vlastně všichni, kdo vírou přijali Krista.“*

Písmo svaté nikde neříká, že po ukřižování Krista přestává být Izrael vyvoleným národem a církev je pravým Izraelem. To je nebiblické učení.

Apoštol Pavel, který byl apoštolem pohanů, popisuje celou záležitost Izraele ve svém dopise Římanům. V 11. kapitole napsal: *„Chci tím říci, že Bůh zavrhl svůj lid? Naprosto ne! Vždyť i já jsem Izraelec... Chci tedy snad říci, že klopýtli tak, aby nadobro padli? Naprosto ne!“* (Ř 11,1.11)

Církev je jistě zvláštní Kristův lid – vyvolený ze všech národů světa, je to Kristova nevěsta. Církev má zde své specifické poslání.

Izrael však zůstává i nadále vyvoleným národem Božím, zůstává stále národem, se kterým má Pán Bůh ještě veliké plány. Apoštol Pavel napsal: *„Pokud jde o vyvolení, zůstávají Bohu milí pro své otce! Vždyť Boží dary a jeho povolání jsou neodvolatelná.“* (Ř 11,28-29) *„Část Izraele propadla zatvrzení, avšak jen do té doby, pokud nevejde plný počet pohanů. Pak bude spasen všechen Izrael, jak je psáno: Přijde ze Sionu vysvoboditel, odvrátí od Jákoba bezbožnost.“* (Ř 11,25-26)

Apoštol Pavel používá podobenství olivového stromu (Ř 11,16–24). Kmenem ušlechtilé olivy jsou patriarchové, proroci a Bohu poslušní Izraelité. Je to tedy ušlechtilá oliva Izraele. Některé větve byly pro svoji nevěru vylomeny. Pohanské národy přirovnává apoštol k plané olivě. Ti, kteří z pohanů uvěřili v Ježíše Krista, byli jako větvičky naroubováni do ušlechtilé olivy. Tedy křesťané žijí z požehnání, které Bůh připravil skrze Izrael. Pán Bůh je však Bohem zázraků. Přijde chvíle, kdy se Židé obrátí k Ježíši, uvěří v něho jako ve svého Mesiáše. Pak budou do své ušlechtilé olivy znovu naroubováni. Apoštol napsal prorocká slova: *„Tím spíše budou na svou vlastní olivu naroubováni ti, kteří k ní od přírody patří.“* (Ř 11,24)

S Izraelem, jako vyvoleným národem, má Pán Bůh ještě veliké plány. Když přišel anděl Gabriel k Marii, řekl ji toto proroctví: *„Počneš a porodíš syna a dáš mu jméno Ježíš. Ten bude veliký a bude nazván synem Nejvyššího a Pán Bůh mu dá trůn jeho otce Davida. Na věky bude kralovat nad rodem Jákobovým.“* (L 1,33) Ježíš Kristus ještě v Izraeli nekraloval. Až přijde po druhé, národ izraelský ho přijme a On bude kralovat nad Izraelem. Pak se toto proroctví naplní.

Satan – nepřítel Boží dělá všechno pro to, aby se toto proroctví nesplnilo. Proto se už mnohokrát v dějinách pokoušel národ izraelský vymordovat. Kdyby Židé byli vymordováni, nemohl by Bůh splnit své sliby, že Ježíš bude kralovat nad Izraelem, na trůně Davidově. Když se satanovi nedaří Židy vymordovat, dělá všechno pro to, aby mezi národy zaséval nenávist k Židům. Všechna nenávist k Židům pochází tedy ze satana. Lidé pod jeho vlivem na Židy nadávají a zlořečí jim. Pod vlivem satanovým jsou i mnozí politici. Pamatujme si, že stále platí slova, která řekl Pán Bůh Abrahamovi a jeho potomkům: *„Požehnám těm, kdo žehnají tobě, prokleji ty, kdo ti zlořečí."* (Gn 12,3) Skrze Zacharjáše proroka praví Pán Bůh Židům: *„Kdo se vás dotkne, dotkne se zřítelnice mého oka."* (Za 2,12) Běda tomu, kdo si troufá sahat Pánu Bohu na zřítelnici jeho oka.

Proto chceme i my děkovat Pánu Bohu za národ izraelský. Chceme vyprošovat pro tento národ hojné požehnání. Chceme tomuto vyvolenému národu žehnat.

Bůh je věrným Bohem. Dodržuje věrně své sliby. Právě na Izraeli vidíme Boží věrnost. Neváhejme důvěřovat Bohu a jeho slovu. Tak, jak věrně plní své sliby vyvolenému národu – Izraeli, tak věrně plní své sliby i těm křesťanům, kteří uvěřili v Pána Ježíše Krista jako svého osobního Spasitele. Proto platí slova: *„Kdo v něho věří, nebude zahanben!"* (Ř 10,11)

Stanislav Kaczmarczyk

Jak očekáváme druhý příchod Pána Ježíše?

Měl Pán Ježíš přijít 23. září 2017?

Svátky, kdy slavíme první příchod Pána Ježíše, jsou možná více než kdy jindy obdobím, v němž bychom měli přemýšlet o tom, že Pán Ježíš přijde znovu. Příchod našeho Pána bychom však měli očekávat neustále (Lk 12,36), měli bychom se na něj těšit a tento vytoužený den milovat (2Tm 4,8). Ve skutečnosti mnoho křesťanů žije tak, jako by druhý příchod Pána Ježíše příliš neočekávali a ani se na něj příliš netěšili.

Tuto mírně ospalou atmosféru v křesťanství čas od času naruší zvěsti o tom, že Kristův příchod je opravdu blízko. V některých případech dojde i k určení přesného období či dne, kdy by mělo k této slavné události dojít.

Naposledy se tak stalo v září tohoto roku, kdy lidé, jako Sergej Mihaľ a jeho stoupenci, tvrdili, že 23. září se uskuteční neviditelný příchod Pána Ježíše Krista na oblaky a dojde k vytržení věřících. Na internetu můžete najít jeho přednášky, byla vydána i kniha s názvem *Vytržení: tajemství Bible, které zatřese nebem i zemí.*

Celý systém ovšem nevymyslel pastor Mihaľ. Když si zadáte do vyhledavače Google v angličtině slova *23. září vytržení (September 23 rapture)* – vyjede Vám přes 400 tisíc odkazů a naleznete bohatou diskuzi k tomuto tématu.

Veliké znamení na nebi

Jak lidé dospěli ke spekulaci o vytržení věřících dne 23. září 2017? Ve 12. kapitole Zjevení Janova čteme o velikém znamení, které se ukázalo na nebi. Je zde popsána žena oděná sluncem, s měsí-

cem pod nohama a s korunou dvanácti hvězd kolem hlavy (Zj 12,1). Dne 23. září, v den podzimní rovnodennosti tohoto roku došlo k astronomické konstelaci, kdy se na nebi setkaly souhvězdí panny, lva, slunce, měsíc a čtyři planety – Merkur, Mars, Venuše a Jupiter. Od roku 2011 se začaly objevovat zprávy od různých osobností, které tvrdily, že právě tato konstelace bude představovat ono veliké znamení na nebi, které navíc bude 23. září plně viditelné v Jeruzalémě. Současně se toto datum překrývá s židovským svátkem *Roš hašana* (Nový rok v židovském kalendáři), který je také označován za svátek pamětného vytrubování (viz Lv 23,24). V židovské tradici je pamětné vytrubování připomenutím *Dne soudu*, kdy dojde k zmrtvýchvstání zemřelých a zahájení Božího soudu. Interpretace 12. kapitoly Zjevení se mezi zastánci názoru o velikém znamení na nebi, které se mělo naplnit v září tohoto roku, lišily v detailech. Všeobecně však panoval souhlas v tom, že těhotná žena křičící v bolestech (Zj 12,2), která je v této pasáží Bible popisována, je Izrael, který v brzké době vstoupí do období několikaletého soužení, a dítě – syn ze Zjevení 12,5 představuje církev, která bude vychvácena (vytržena) do nebe před nástupem onoho velikého soužení[1]. Aby byli lidé ušetřeni velikého soužení, musí přijmout Ježíše Krista jako svého Spasitele od hříchu a být smíření s Bohem.

Kdo je chlapeček ze Zjevení 12?

Není zde prostor pro podrobné hodnocení onoho úkazu na nebi, ale již z čistě astronomického hlediska nedochází k žádnému naplnění, protože souhvězdí lva má třináct (a nikoliv devět) hvězd a tudíž počet „hvězd“ (včetně viditelných planet) kolem souhvězdí panny bude značně převyšovat oněch dvanáct hvězd ze Zjevení 12,1. Je také velmi podivné, když se používá hvězdné konstelace (souhvězdí) ze zvěrokruhu k výkladu biblických proroctví. Zkoumání pohybů souhvězdí ve vztahu k osudu lidstva či jednotlivců je základem astrologie (a nikoliv astronomie), tedy určitého druhu věštění z hvězd, které Pán Bůh ve svém slovu zakazoval. Ve Starém zákoně je to pojmenováno jako „uctívání nebeského zástupu“ nebo dotazovaní se ho (viz Dt 17,3 a Jr 8,2). Kromě toho můžeme mít vážné pochybnosti, zda současný židovský kalendář představuje autoritativní Boží zjevení, podle kterého bychom měli předpovídat druhý příchod Pána Ježíše.

Tou základní otázkou však je, kdo je ono dítě – syn, kterého porodila žena. Když se podíváme do biblických komentářů slavných kazatelů evangelia, zjistíme, že to není církev, ale Pán Ježíš. Např. kníže kazatelů, Charles Spurgeon ve svém komentáři k prvním veršům Zjevení 12 odkazuje na Boží zaslíbení o tom, že to bude právě símě ženy, které rozdrtí hadovi jeho hlavu. V komentáři k 5. verši píše – je to krátká historie o narození Krista[2]. A Dr. Lloyd-Jones píše, že ve dvanácté kapitole „vidíme narození Pána Ježíše Krista a neúspěšný pokus o jeho zabití ďáblem. Dále se dozvídáme, že *chlapeček* byl vzat do nebe k Bohu a jeho trůnu – jistě dokonalý popis zmrtvýchvstání a nanebevzetí našeho Pána.“[3] Úvodní část 12. kapitoly nemluví o církvi a jejím vytržení, ale

1 https://en.wikipedia.org/wiki/Revelation_12_sign_prophecy

2 https://www.studylight.org/commentaries/spe/revelation-12.html

3 Lloyd-Jones M. Wielkie doktryny – Kościoł i czasy ostateczne. Włocławek: Legatio 2003, s. 155. ISBN 83-89040-11-5.

o inkarnaci, **narození Spasitele** a velmi stručně **rekapituluje jeho život**. Jak tedy může někdo vztahovat tato slova k budoucím událostem?

Jak čteme Zjevení Janovo?

Rozdílnost interpretace textu ze 12. kapitoly vyplývá ze způsobu, jakým je čteno a chápáno Zjevení Janovo. V současné době převládá tak zvaný futuristický výklad tohoto proroctví. Podle futuristického (budoucího) výkladu Zjevení Janovo představuje chronologický popis událostí, z nichž naprostá většina se **teprve odehraje** v bližší nebo vzdálenější budoucnosti. Sám jsem slyšel jednu přednášku, ve které nás přednášející přesvědčoval, že žijeme v době *páté pečeti* (Zj 6,9). Ale určitě bychom našli jiné výklady, pokud jde o umístění na této pomyslné časové ose.

Při takovém výkladu si však můžeme položit jednu základní otázku. Pokud v určitém časovém okamžiku dojde k vytržení církve (např. v oné 12. kapitole), k čemu je zbývající část Janova Zjevení? Vždyť církev už tady nebude. Pro koho je to napsáno?

Biblická proroctví včetně Zjevení Janova byla psána za tím účelem, aby potěšila, poučila a připravila křesťany na to, co je má potkat. A to nejen první křesťany, ale také ty, kteří budou v pozdější době (až do konce tohoto věku) číst tuto knihu. Kniha Zjevení nám nebyla dána k tomu, aby působila vzrušení, uspokojovala naši zvědavost či probudila zájem o politické dění. Byla dána k duchovnímu zbudování a povzbuzení křesťanů k vytrvalosti.

Jak mohou však být tyto cíle naplněny, pokud většina události, které tato kniha popisuje, se odehraje, když už tady křesťané nebudou? Futuristický přístup, ač dnes velmi populární, na tuto otázku nedává uspokojivou odpověď.

Navíc vidíme, že 12. kapitola nás vrací úplně na začátek křesťanství – narození Pána Ježíše, jeho život a nanebevzetí. Pokud nechceme tento biblický text znásilnit, a vykládáme Písmo Písmem, pak ono dítě-syn nemůže být církev (která je navíc v Písmu představována jako nevěsta), ale Pán Ježíš. Tímto se ovšem celý futuristický výklad Janova Zjevení bortí a ukazuje jako nesprávný.

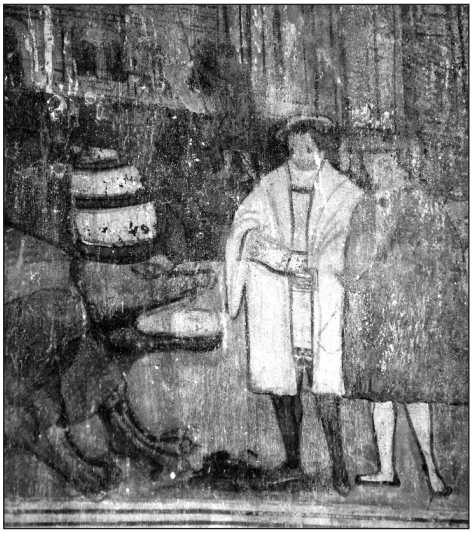

Protireformační interpretace proroctví

O prázdninách tohoto roku jsme během dovolené navštívili luteránskou modlitebnu z 16. století, která se nachází ve Slavonicích. Tato budova je zajímavá tím, že místnost v prvním patře zdobí nástěnné malby s výjevy ze Zjevení Janova. Tyto malby nám ukazují, jakým způsobem bylo toto proroctví interpretováno luterány v době po reformaci. Na jednom obrázku je vyobrazena šelma z 13. kapitoly Zjevení, na jejichž hlavě se překvapivě nachází trojstupňo-

vá papežská tiára (tedy mimoliturgická koruna papeže). Tento obraz ukazuje na skutečnost, že evangeličtí křesťané v 16. století interpretovali texty ze Zjevení Janova jako aktuální pro jejich dobu, jako věci, které se v této době odehrávaly. A z této knihy čerpali povzbuzení pro těžkou dobu protireformace, která v tomto období začínala nabírat na intenzitě. Ve svém výkladu byli daleci od nějakého futuristického pojetí eschatologie, jak to vidíme v dnešní době. Nevím, zda interpretace šelmy ze Zjevení 13 jako papežství je tou správnou interpretací onoho textu pro dnešní dobu, ale každopádně tyto malby jsou svědectvím o zcela jiném přístupu k výkladu Janova Zjevení.

Existují důkazy o tom, že futuristický výklad Janova Zjevení byl vytvořen protireformačním teologem jezuitou Francescem Riberou žijícím ve druhé polovině 16. století. Reformační interpretace šelmy ze Zjevení 13 jakožto papežství (či papežského systému) byla pro katolickou církev nepřijatelná, a proto byly ve futuristickém výkladu všechny tyto nepříjemné události „odloženy“ až do daleké budoucnosti.

V roce reformace bychom se měli zamyslet nad naším chápáním eschatologie a možná ji také alespoň částečně reformovat. Kdybychom totiž opustili futuristické klišé a podívali se nezaujatě na to, co se děje dnes v západní církvi, možná bychom odklonili náš zrak od politického vidění eschatologických událostí a uviděli nastupujícího Antikrista někde jinde, než to bývá dnes běžně vykládáno. Každopádně bychom se neměli nechat odvést od toho hlavního, čemu je Zjevení věnováno, totiž od událostí, které se **odehrávají v církvi** a které se **týkají církve**.

Proč dochází k takovým „úletům“?

Když jsem v mládí chodil na biblické hodiny, jeden bratr nám rád ukazoval grafy týkající se budoucích události. Bylo to poměrně složité, ale současně i zajímavé a do jisté míry vzrušující, takže jsem začal tyto věci studovat. Později jsem zjistil, že existuje tolik různých variant a způsobů výkladů, že není možné najít nějaký jednotný systém, který je vnitřně soudržný a současně neodporuje některým základním, zejména novozákonním principům.

Navíc si stále více kladu otázku, jak je možné, že tento eschatologický systém umožňuje takové „úlety“, jako ten ze září letošního roku. Není to zdaleka poprvé, kdy se něco takového událo. Eschatologický systém, kterému pracovně říkám „složitý“ (jinak se odborně jmenuje dispenzacionalistický), byl poprvé představen kolem roku 1830. Předtím, ačkoliv byl v určité prvotní podobě formulován jezuity v 16. století, nebyl všeobecně přijímán a uznáván. Už v roce 1844 na základě této nové interpretace věcí budoucích formuloval William Miller ve Spojených státech teorii, že Pán Ježíš přijde podruhé v roce 1843. Později své tvrzení změnil a datum Kristova druhého příchodu posunul na 22. říjen 1844. Vzrušující očekávání desítek tisíc jeho následovníků se samozřejmě nenaplnilo, celé tzv. adventní hnutí se zhroutilo a z krkolomného vysvětlení tohoto omylu v následujících letech vzniklo učení církve adventistů sedmého dne. Takové excesy (úlety) vycházející ze složitého eschatologického však byly zaznamenány i v dalších obdobích. Pokud tento systém vede opakovaně k takovým omylům a svedení křesťanů, nabízí se legitimní otázka, zda je vůbec správný.

Učení o druhém příchodu není složité

Je však učení o druhém příchodu tak složité? Musíme k pochopení otázek kolem věcí budoucích a druhého příchodu Páně studovat složité grafy? Při pochopení této otázky mi hodně pomohly některé publikace, které vysvětlují učení o věcech budoucích mnohem jednodušším způsobem[4]. Autoři v nich ukazují na skutečnost, že učení Pána Ježíše a apoštolů o druhém příchodu Kristově není vůbec složité. Systém je ve své podstatě jednoduchý, neobsahuje žádné jinotaje a drží se základní osy, kterou se dá shrnout do několika vět:

Především existují pouze dva věky: věk tento a věk budoucí (přicházející) – viz např. Mt 12,32; Mk 3,29 a další texty. Mezi současným věkem a věkem budoucím existuje výrazný a nepřekonatelný kvalitativní rozdíl (viz Lk 20,34-36). Dalším stěžejním bodem učení o věcech budoucích je skutečnost, že předělem mezi věkem tímto a budoucím je soud a vzkříšení (např. Mt 13, 24-30; Lk 20,35 aj.). K těmto významným událostem dojde při druhém příchodu Kristově. Text apoštola Pavla z 1. listu Korintským 15. kapitoly potvrzuje, že Kristův příchod bude spojen se vzkříšením (a proměněním věřících, kteří budou naživu v době jeho příchodu). Tato událost je spojována s koncem tohoto věku (skonáním věku z evangelií – Mt 24,3 aj.), koncem vlády smrti a nastolením nepomíjitelnosti a plného Božího Království.

Když to shrneme, všechny texty – jak z evangelií, tak listů – do sebe zapadají a sdělují nám jednu prostou pravdu: Existují pouze dva věky s předělem v podobě soudu a vzkříšení, ke kterému dojde při Kristově druhém příchodu. To je základní konstrukce, ze které musíme vycházet. Všechny další podrobnosti musí zapadat do tohoto jednoduchého schématu.

Problémem složité eschatologie je, že toto jednoduché schéma rozkládá některými detaily, které nejsou náležitě vykládány, a do jednoduché pravdy vyplývající z evangelií a apoštolských listů vnáší zmatek a chaos.

Většina reformátorů a jejich následovníků přijímala právě tento jednoduchý pohled na eschatologii. Je pro nás výzvou, abychom se na konci roku, ve kterém jsme si připomínali významné jubileum reformace, tímto jednoduchým eschatologickým pohledem více zabývali.

Radostné očekávání

Jednoduchá eschatologie také učí, že bude pouze jeden „druhý příchod“ Pána Ježíše, a ne dva či tři, jak je to v oněch složitých schématech. Tento příchod bude osobní a viditelný. Uvidí to všichni lidé (Mt. 24,27.30; Zj 1,7). Pán Ježíš přijde fyzicky, jak to řekl veleknězovi: *„Uzříte Syna člověka… přicházet s oblaky nebeskými.“* (Mt 26,64). Navíc to bude nesmírně slavná událost. Při svém prvním příchodu Pán Ježíš přišel v poníženosti jako dítě. Jeho druhý příchod bude *na oblacích nebeských s velkou mocí a slávou… s mohutným zvukem polnice* (Mt 24,30-31). A kromě toho si stále musíme připomínat, že jeho příchod bude

4 Zejména to byla knihy:
- Waldron S.E. The End Times Made Simple. How Could Everyone Be So Wrong About Biblical Prophecy? Clavary press, 2003. ISBN 1-800-247-6553
- publikace online: The End Times: A Study of Eschatology and Millennialism - https://www.lcms.org/Document.fdoc?src=lcm&id=417
- a také knížka Long G.D.: Context!: Evangelical Views on the Millennium Examined. CreateSpace, 2002.ISBN: 1588984125

náhlý a nečekaný, jako blesk z nebe, či jako zloděj v noci (2Pt 3,10 aj.). Všechny výpočty jsou předem odsouzeny k neúspěchu, spekulace a různé složité grafy jsou k ničemu.

Musím říct, že pro mne osobně „objevení“ toho jednoduchého pohledu znamenalo obrovské vysvobození. Opustil jsem složitý eschatologický systém, přestal jsem se zabývat různými spekulacemi, zkoumat složité grafy a studovat politickou situaci ve světě, která má údajně určovat časový harmonogram Kristova příchodu. S radostí chci očekávat náhlý a nečekaný příchod Pána Ježíše a chci být připraven – na jeho jeden „druhý příchod“, který bude znamenat předěl věku tohoto a budoucího a nastolení jeho věčného a nepomíjitelného Království.

Poznámka: Zájemce o jiný, tzv. historicko-duchovní výklad Zjevení Janova odkazuji na knížku Martyna Lloyda-Jonese Wielkie doktryny – Kościoł i czasy ostateczne, kapitoly 14-23. Włocławek: Legatio 2003, s. 128-217. ISBN 83-89040-11-5.

Štěpán Rucki

Těšíme se na věčný život

V životě má člověk mnoho důvodů k radosti. Raduje se z milého domova, z lidí, kteří ho milují, z krásné přírody, z dobře vykonané práce, z pěkného uměleckého zážitku, ze zajištěné budoucnosti.

Každý, kdo žije na této zemi, se však setkává také s nemocí, bolestí, zármutkem, zklamáním, strachem i zděšením. Chvíle radostné a smutné se střídají. Někdo má v životě víc radosti, jiný víc zármutku. S přibývajícími léty přibývá únavy, slabosti, nemocí a trápení. A přece může mít člověk v každém věku a za všech okolností – ve zdraví i v nemoci, ve chvílích šťastných i přetěžkých – **nevysychající zdroj radosti a jistoty: věčný život v království Pána Ježíše Krista**.

Těm, kteří v něho věří a následují ho, On sám praví: *„Kdo věří ve mne, má život věčný.“* (J 6,47) *„Já jsem ten chléb živý, který sestoupil z nebe. Kdo jí z tohoto chleba, živ bude na věky.“* (J 6,51) *„Moje ovce slyší můj hlas, já je znám, jdou za mnou a já jim dávám věčný život.“* (J 10,27) *„Amen, amen, pravím vám, kdo slyší mé slovo a věří tomu, který mě poslal, má život věčný.“* (J 5,24) A apoštol Jan dosvědčuje: *„Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný.“* (J 3,16)

Někteří lidé nechápou biblická slova *život věčný* a myslí si, že to bude pokračování zemského života v nynější kvalitě. Někteří dokonce namítají, že mají dost trápení na zemi. Proto žít věčně ani nechtějí. Jiní se domnívají, že věčný život bude podobný „nudným“ bohoslužbám v kostele, a o takový život nemají zájem.

Jistěže samotná slova *věčný život* nám ještě mnoho neříkají. Když však člověk zjistí z Písma svatého, co vše je obsahem těchto slov, otevře se mu nádherný výhled a zcela nové pochopení věčné budoucnosti. Věčný život bude mít úplně jinou kvalitu než ten, který nyní prožíváme. Apoštol Pavel to vyjádřil slovy: *„Co oko nevidělo a ucho neslyšelo, co ani člověku na mysl nepřišlo, připravil Bůh těm, kdo ho milují.“* (1K 2,9) Nemáme ani tušení, jak nádherný, bohatý a radostný život nám nebeský Otec připravuje. Něco málo z tohoto bohatství nám Pán Bůh odhaluje v Písmu svatém.

Chci zde připomenout sedm druhů Bo-

žích zaslíbení, která jsou spojena s věčným životem.

Život věčný budeme prožívat v novém těle

S nynějším tělem máme všichni mnoho různých problémů a trápení. Kdybychom měli žít v takovém těle věčně, bylo by to vskutku utrpení. Pán Ježíš Kristus nám však připravil úplně nové tělo. Apoštol Pavel napsal: *„On promění tělo naší poníženosti v podobu těla své slávy silou, kterou je mocen všecko si podmanit."* (F 3,21) *„Tak je to i se zmrtvýchvstáním. Co je zaseto jako pomíjitelné, vstává jako nepomíjitelné. Co je zaseto v poníženosti, vstává v slávě. Co je zaseto v slabosti, vstává v moci. Zasévá se tělo přirozené, vstává tělo duchovní... Jako jsme nesli podobu pozemského, tak poneseme i podobu nebeského... Pomíjitelné tělo musí obléci nepomíjitelnost a smrtelné nesmrtelnost."* (1K 15,42-44.49.53) A apoštol Jan napsal: *„Milovaní, nyní jsme děti Boží. A ještě nevyšlo najevo, co budeme! Víme však, až se zjeví, že mu budeme podobni."* (1J 3,2)

Svědectví apoštolů je tedy jasné. Pán nám dá nové, dokonalé duchovní tělo, které už nebude stárnout, nebude prožívat bolesti, nemoci, trápení ani únavu. Nebudou se na ně vztahovat zákony přírody, které nyní pro nás platí. Neumíme si to ani představit, ani domyslet do všech důsledků. Budeme žít život v úplně nové kvalitě. Pán Ježíš sám o tom praví: *„Lidé přítomného věku se žení a vdávají. Avšak ti, kteří byli hodni dosáhnout budoucího věku a vzkříšení z mrtvých, nežení se ani nevdávají. Vždyť už nemohou zemřít, neboť jsou rovni andělům a jsou syny Božími, poněvadž jsou účastni vzkříšení."* (Lk 20,34-36) Jak jsem vděčný Pánu, že toto nádherné tělo připravil i pro mne.

Život věčný budeme prožívat v novém otcovském domově

Nejmilejším místem na této zemi je nesporně rodičovský domov. Opravdový domov netvoří však jen stěny domu a vše, co naplňuje jeho prostory, ale především dobré vztahy těch, kteří v tomto domě bydlí. Opravdový domov je místem bezpečí, radosti, lásky, pokoje, ale také potřebným životním zázemím. Bůh, který je našim Otcem i Stvořitelem, ví, že takový domov potřebujeme pro dokonalé štěstí a spokojenost. Proto nám připravuje i ve věčnosti domov jako místo bezpečí a radosti. Ujišťuje nás o tom i sám Pán Ježíš, když praví: *„V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. Opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já."* (J 14,2-4) Apoštol Pavel napsal Korinťanům: *„Víme přece, že bude-li stan našeho pozemského života stržen, čeká nás příbytek od Boha, věčný dům v nebesích, který nebyl zbudován rukama."* (2K 5,1) A ve Zjevení Jana můžeme s radostí číst: *„A slyšel jsem veliký hlas od trůnu: Hle, příbytek Boží uprostřed lidi, Bůh bude přebývat mezi nimi a oni budou jeho lid. On sám jejich Bůh bude s nimi, a setře jim každou slzu s očí. A smrti již nebude, ani žalu ani nářku ani bolesti už nebude – neboť co bylo, pominulo".* (Zj 21,3-4) Jak nádherným, milým a příjemným místem bude nebeský domov! Nemáme ani tušení kolik dokonalé lásky, radosti, pokoje a blaženosti tam budeme prožívat.

Život věčný bude ve znamení radosti z odměny

Boží člověk ví, že spasení dostává zdarma. Je to nesmírně drahý dar, který Kristus připravil svou obětí. Těm, kte-

ří tento dar přijali a z vděčnosti Kristu slouží, Pán zaslibuje odměnu za službu, věrnost a vytrvalost. Apoštol Pavel napsal Timoteovi: *„Dobrý boj jsem bojoval, běh jsem dokončil, víru zachoval. Nyní je pro mne připraven vavřín spravedlnosti, který mi dá v onen den Pán, ten spravedlivý soudce. A nejen mně, nýbrž všem, kdo s láskou vyhlížejí jeho příchod.“* (2Tm 4,8) Apoštol Jakub napsal: *„Blahoslavený člověk, který obstojí ve zkoušce. Když se osvědčí, dostane vavřín života, jejž Pán zaslíbil těm, kdo ho milují.“* (Jk 1,12) A Pán Ježíš Kristus praví: *„Buď věrný až na smrt, a dám ti vítězný věnec života.“* (Zj 2,10) *„Nikdo totiž nemůže položit jiný základ než ten, který už je položen, a to je Ježíš Kristus. Zda někdo na tomto základu staví ze zlata, stříbra, drahého kamení, či ze dřeva, trávy, slámy - dílo každého vyjde najevo. Ukáže to onen den, neboť se zjeví v ohni. A oheň vyzkouší, jaké je dílo každého člověka. Když jeho dílo vydrží, dostane odměnu.“* (1K 3,11-14) Bude to veliká chvíle pro každého křesťana, když předstoupí před Pána a před všemi anděly i před celou církví přijme z rukou Pána Ježíše odměnu za vykonanou službu. To bude daleko vzácnější chvíle, než udělení doktorátu nebo zlaté medaile na olympiádě.

Život věčný znamená mít věčné dědictví

Apoštol Petr napsal nádherná slova: *„Veleben buď Bůh a Otec Pána našeho Ježíše Krista, neboť nám ze svého velikého milosrdenství dal vzkříšením Ježíše Krista nově se narodit k živé naději. Dědictví nehynoucí, neposkvrněné a nevadnoucí je připraveno pro vás v nebesích a Boží moc vás skrze víru střeží ke spasení, které bude odhaleno v posledním čase. Z toho se radujte.“* (1Pt 1,3-5) Apoštol Pavel konstatuje tuto nádhernou skutečnost: *„A jsme-li děti, tedy i dědicové – dědicové Boží, spoludědicové Kristovi.“* (Ř 8,17) *„V něm byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a uvěřili mu, vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého jako závdavek našeho dědictví na vykoupení těch, které si Bůh vydobyl k chvále své slávy.“* (Ef 1,13) Jak velice se lidé radují, když po svých předcích něco většího zdědí. Všechna zemská dědictví jsou však jen blátem v porovnání s věčným dědictvím, které obdrží Boží děti od svého nebeského Otce. To je i pro mne důvod k veliké radosti.

Život věčný znamená účast na vládě spolu s Kristem

Většina lidí na této zemi neměla příležitost vládnout. V Kristově království tomu bude jinak. Tam se budou Boží děti podílet na vládě Pána Ježíše. On to osobně slibuje: *„Pojďte požehnaní mého Otce, ujměte se království, které je vám připraveno od založení světa.“* (Mt 25,34) *„Správně, služebníku dobrý, poněvadž jsi byl věrný v docela malé věci, budeš vládnout nad deseti městy.“* (Lk 19,17) *„Kdo zvítězí, tomu dám usednout se mnou na trůn, tak jako já jsem zvítězil a usedl s Otcem na jeho trůn.“* (Zj 3,21) *„Kdo zvítězí a setrvá v mých skutcích až do konce, tomu dám moc nad národy: bude je pást železnou berlou.“* (Zj 2,26) Už prorok Daniel směl přijmout zjevení tohoto Božího zaslíbení: *„Ale království se ujmou svatí Nejvyššího a budou mít království v držení až na věky, totiž až na věky věků.“* (Da 7,18) Neumíme si to vše ani představit. Kristovo kralování bude však podstatně jiné, než kralování vládců této země. Kristus je totiž králem,

který slouží. Budeme se tedy podílet na jeho královské službě.

Život věčný znamená také spoluúčast s Kristem na soudu

Apoštol Pavel napsal křesťanům v Korintu: *„Což nevíte, že Boží lid bude soudit svět? Jestliže budete soudit svět, nejste snad schopni rozsuzovat takové maličkosti? Nevíte, že budeme soudit anděly?“* (1K 6,2-3) Něco z toho tajemství zjevil Pán už Danielovi: *„Až přišel Věkovitý a soud byl předán svatým Nejvyššího. Nadešla doba a království dostali do držení svatí.“* (Da 7,22) *„Viděl jsem trůny a na nich usedli ti, jimž byl svěřen soud.“* (Zj 20,4) Podílet se s Kristem na soudu, to budou veliké chvíle. Křesťan zde uvidí odhalení všech tajných hříchů. Ty pak budou spravedlivě zhodnoceny a potrestány. Křesťan bude svědkem dokonalé spravedlnosti.

Život věčný znamená spoluúčast s Kristem ve slávě

Lidé tohoto světa usilují o zemskou slávu všemi možnými i nemožnými prostředky. Křesťan ví, že zemská sláva je jako polní tráva. Proto usiluje o slávu nebeskou, o slávu Boží. Písmo svaté nás k tomu vyzývá, abychom usilovali o Boží slávu: *„Ale až se ukáže Kristus, náš život, tehdy i vy se s ním ukážete v slávě.“* (Ko 3,4) *„Neboť skrze něho jsme vírou získali přístup k této milosti. V ní stojíme a chlubíme se, že dosáhneme slávy Boží.“* (Ř 5,2) *„Trpíme-li spolu s ním, budeme spolu s ním účastni Boží slávy. Soudím totiž, že utrpení nynějšího času se nedají srovnat s budoucí slávou, která má být na nás zjevena. Celé tvorstvo toužebně vyhlíží a čeká, kdy se zjeví sláva Božích synů.“* (Ř 8,17-19) *„Toto krátké a lehké soužení působí přenesmírnou váhu věčné slávy nám, kteří nehledíme k viditelnému, nýbrž k neviditelnému.“* (2K 4,17) Apoštol Petr napsal: *„Když se pak ukáže nejvyšší pastýř, dostane se vám nevadnoucího vavřínu slávy.“* (1Pt 5,4) Spoluúčast na věčné Kristově slávě je něco vskutku velikého. Nemáme ani tušení jak veliká to bude sláva.

Když tedy přemýšlím o obsahu slov život věčný ve světle Písma svatého, nemohu jinak, jen velebit, oslavovat a vyvyšovat Pána Ježíše Krista, že nám tento dar připravil a chystá nám tak nádhernou budoucnost. Je to i pro mne důvod k veliké radosti. Toto uvažování mohu zakončit jen oslavnou modlitbou:

Pane Ježíši Kriste, děkuji Ti za tu skvělou budoucnost. Z celé duše Ti děkuji, že jsi i mne zahrnul svou láskou, draze vykoupil a očistil svou krví. Dobrořečím Ti za to, že jsi mě připojil ke své Boží rodině. Velebím Tě za všechno, co jsem až dosud ze Tvé milostivé ruky přijal. Ještě víc Tě oslavuji za věčný domov, který i pro mne připravuješ. Velmi se těším, až Tě uvidím tváří v tvář, až Ti za všechno poděkuji a budu Tě velebit spolu s Tvou Církví nebeskými chvalozpěvy: „Tomu jenž sedí na trůnu, i Beránkovi dobrořečení, čest sláva i moc na věky věků.“

Stanislav Kaczmarczyk

Je široká jednota mezi církvemi lidským snem, anebo Boží vůlí?

Letošní rok je častěji než kdy jindy připomínáno reformační hnutí. Rok 2017 značí výročí rovných pěti set let od formálního počátku reformace, která zača-

la ve Wittenbergu zveřejněním 95 tezí augustiniánského mnicha Martina Luthera. Reformaci charakterizuje návrat k Písmu jako nejvyšší autoritě vyjádřený v učení Sola Scriptura, jenž se stalo palivem pro celou reformaci církve. Nyní však, o pět století později, po množství těch, kteří nás předešli do věčnosti mučednickou smrtí za to, v co věřili, co učili a na čem trvali, horlivost reformátorů za pravdu již nepokračuje a je nahrazena spíše horlivostí v odkládání toho, co nás rozděluje a zaměření se na to, co nás spojuje. V kurzu je spíše ukládání doktrín do horních polic k údělu chytat dopadající prach a pod vlajkou lásky hýčkání kdejakých zásad než slavení reformace.

Lehce provokativní téma tohoto článku jsem zvolil záměrně. Otázka existence různých denominací, které se hlásí ke křesťanství, je aktuální nejen mezi baptisty. Další řádky tohoto zamyšlení budou věnovány právě tomu, jestli široká ekumena a jednota napříč evangelikálními denominacemi a partikulárně Římskokatolickou církví jako oficiální denominací je ve světle Písma moudrá a Bohu milá.

Touha po jednotě

Jedním z aspektů, jenž Nový zákon učí ohledně církve, je úsilí o bratrskou lásku a jednotu mezi křesťany. Nabízejícím se a rozšířeným argumentem je, že nevěřící lidé jsou od křesťanské víry odrazováni nejednotou křesťanů. Zlepšit tohle svědectví a naplnit Ježíšovu vůli ohledně jednoty má vyřešit právě hledání společné řeči a sjednocení se pod tím, že společně „přece všichni věříme v Ježíše Krista“. Výsledkem je společný dialog, spolupráce a úsilí o to být zajedno. Příznivci takzvané ekumeny svoji snahu staví na tom, že máme stejného Boha, kterého uctíváme. Otázka, kterou si však musíme klást, je, co činí křesťana křesťanem. Zabývat se tím, jaká společná půda leží mezi evangelikálním a římskokatolickým „táborem“, a jestli vůbec nějaká existuje.

Evangelium rozděluje

Jeden by namítl, že přece všichni věříme v jednoho Boha, ve Trojici, v oběť a vzkříšení Ježíše Krista nebo v nebe a peklo. Jsou však tyto položky tím, co charakterizuje skutečné biblické křesťanství? Neshodli bychom se na možná odlišných aspektech i s dalšími náboženstvími? Mezi evangelikalismem a římským katolicismem nepopiratelně existují rozpory. Rozhodujícím tedy je, jak zásadní jsou. K tomu potřebujeme vyjasnit, kde leží samotné jádro křesťanské víry, jež opravdu přináší smíření s živým Bohem. Mezi rozdíly je možné jmenovat autoritu papežství jako prostředníka mezi Bohem a lidmi, učení o očistci a nulovou jistotu údělu člověka během pozemského života, učení o transsubstanciaci při eucharistii, učení o Marii a našem vztahu k ní jako prostředníkovi, skrze kterého přistupujeme k Bohu, pokračujícímu systému odpustků, zpovědích nebo autoritě, jež leží rovnocenně na pilířích svatého Písma a Tradice. Jestli je však něco, na čem závisí nade vše zmíněné, pak je to evangelium, které představuje doslova otázku života a smrti.

Příznivce ekumeny by mohl argumentovat, že „římští katolíci přece také věří v Ježíše, a to je hlavní“. Je to však druh víry, který přináší věčný život? Kde leží pravda evangelia? Na tom, že jsme spasení milostí skrze víru, se ještě shodneme. To, co však odlišuje biblické evange-

lium je skutečnost, že spasení a smíření s Bohem je *pouze* a *jen* milostí. V učení reformace *sola fide* narážíme. Na rozdíl od protestantismu, Římskokatolická církev ve svém oficiálním učení k milosti Bohem zjevené přidává další zásluhy v podobě svátostí. Obstojí římské evangelium ve světle Písma?

Zpět ke Galatským

Boží slovo si nárokuje unikátní původ, autoritu, ale i užitek. Zrcadlo pravdy nastavuje učení římského katolicismu list Galatským. Apoštol Pavel se vší autoritou od samotného Boha odsuzuje jakékoliv evangelium odlišné od toho, které přijal od Krista. Odmítá požadavek obřízky pro spasení. Jak může souviset epištola z rané církve se situací o dva tisíce let později? V obou případech je společným jmenovatelem tentýž princip, kdy k Boží milosti je přidáváno něco dalšího, co má zásluhu na našem spasení. Kniha Galatským představuje v určitém smyslu analogii právě kritiky učení Římskokatolické církve. Odmítnuto musí být cokoliv nad Boží milost, bez ohledu na to, zda jde o obřízku nebo o svátosti jako prostředek, skrze který člověk obdrží posvěcující milost.

Ve světle historie potřebujeme stát spolu s Atanášem, Lutherem, Kalvínem, Zwinglim a dalšími v tom, že evangelium je Boží mocí ke spasení. Zatímco v určitých výstupech reformace ochotně stojíme, kruciální zůstává obsah evangelia, kdy Boží Syn Ježíš Kristus zemřel jednou provždy na kříži jako bezhříšný za hříšné, byl vzkříšen a v okamžik, kdy v něj člověk uvěří, jako dar dostává odpuštění hříchů a věčný život. Smíření s Bohem, které stojí zcela mimo naše úsilí a zásluhy je na hony vzdálené od evangelia Vatikánu. Základní otázka spasení je důkazem toho, že evangelikálové a Římskokatolická církev nejsou za jedno a že nejsou na jedné lodi.

Falešná jednota

Důrazem Římskokatolické církve posledních let či dekád je, abychom dali za hlavu dřívější křivdy a byli spolu, protože „protest“ je u konce. A jistě, války protkané fyzickým násilím nejsou na místě. Protest však není u konce, protože protestanti a Řím nejsou jedno. Naše evangelium není shodné, Římskokatolická církev nikdy neustoupila ve svém oficiálním učení z ničeho, co přijali na Tridentském koncilu. Důvody a motivy, které Římskokatolickou církev k tomuto dialogu vedou, nebudu rozebírat, i když je evidentní, že Vatikán by rád sjednotil zpět domů všechny, kdo si říkají křesťané, pod vlastní křídla. Ve zbývajícím prostoru se zaměřím na zodpovězení otázky již položené. Je tedy ve světle zmíněného žádoucí a moudré, abychom s Římskokatolickou církví spolupracovali jako s množinou bratrů a sester – jak z hlediska svědomí před Bohem, tak z hlediska lásky k lidem uvnitř Římskokatolické církve?

Pokud nahlédnu do Božího zjeveného slova, docházím k přesvědčení, že to není ani moudré, ani možné. Co více, domnívám se, že ten, kdo slepě podniká ekumenu s Vatikánem a tváří se, že je vše v pořádku, zapírá pravdu. Proč? Pokud nemáme stejné evangelium, nemáme ani stejný základ a nemáme ani skutečnou jednotu. Pravda vyjádřená jasně a bez ústupku je projevem skutečné lásky, na rozdíl od proklamace falešné jednoty, která ve skutečnosti neexistuje.

Správný přístup k Římskokatolické církvi a katolíkům

Pokud je otázka zodpovězena, dalším krokem je rozhodnutí, jaký vztah k Římskokatolické církvi je tedy správný. Máme všechny katolíky zavrhnout? Jsem přesvědčen, že nikoliv! Postoj hodný následování vyjádřil apoštol Pavel v Římanům 10,1-3, kde neskrývá zármutek nad svými tělesnými bratry a touží po tom, aby mohli dojít k poznání Krista. Znovuzrození křesťané, kterým Bůh zjevil hříšnost a potřebu Krista, kteří vložili svoji naději v Krista, potřebují stejnou lásku a zájem o členy uvnitř Římskokatolické církve. Jakákoliv pýcha u nic víc než omilostněných hříšníků není na místě.

Správný přístup k učení a lidem uvnitř římského katolicismu nezbytně zahrnuje oddělení roviny členů církve od organizace církve. V jednotlivcích musíme spatřovat misijní pole, projevit jim lásku a být zaměřeni na evangelium. Je potřeba mít o ně zájem, zvát je tam, kde zní Boží slovo a evangelium, mluvit s nimi a poukazovat, kde vskutku je smíření s Bohem. Co se však učení Vatikánu týče, musíme být neústupní jako reformátoři a bránit pravdu, která je jen jedna, a to pravda zjevená v Božím slově. Učení Římskokatolické církve není v souladu ani s jednou z reformačních solas.

Nezbytným předpokladem je správné rozlišení mezi tím, kdy jsme s jednotlivými katolíky přátelé a tím, kdy již s oficiální církví spolupracujeme. Prohlašovat rozdíly v základní otázce evangelia a poté stát bok po boku jako jednotní, je rozpolcenost, poněvadž skrze aktivní účast na ekumeně svůj souhlas dosvědčujeme. Naopak jednotliví členové římského katolicismu jsou z masa, kostí a duší a potřebují Krista, stejně jako kdokoliv jiný.

Co dodat? Hlas reformace zní po pěti stech letech neméně naléhavě. V sázce není nic menšího než ryzost evangelia a věčný úděl lidských duší. Vyhlašování jednoty navzdory skutečnosti, že evangelikálové a Řím mají jiného Krista, je vyhlašování falešné jednoty, která je sice krásným lidským snem, ale ne Boží vůlí ve světle jeho Slova. Skutečné křesťanství se totiž nenachází mezi sloupy baziliky sv. Petra, nýbrž na stránkách Bible.

Tomáš Ilgner

Aktuality ze světa

Německo. Před schvalováním homosexuálních manželství v německém Bundestagu na konci června tohoto roku se veřejně pro schválení *manželství pro všechny* vyslovili někteří evangeličtí biskupové – mj. braunschweigský Christoph Meyns. Ten pro média uvedl, že podporuje snahy státu o zrovnoprávnění heterosexuálních a homosexuálních manželství, neboť dosavadní stav představoval diskriminaci.

Vatikán. – Svět. V červnu proběhly oslavy půlstoletí existence katolické charismatické obnovy. Oslav se účastnili i někteří představitelé letničních církví.

Velká Británie. V historii anglikánské církve se poprvé připravuje na kněžské svěcení více žen než mužů. (V činné duchovenské službě je v anglikánské církvi v současnosti asi 29% žen.) V listopadu se stala biskupkou v Loughboroughu Guli Francis-Dehqani, žena původem z Íránu.

Švýcarsko. Velkou pozornost vzbudila kniha muslimky Saidy Keller-Messahli *Islamistische Drehscheibe Schweiz*. Autorka poukazuje mj. na napojení švýcarských mešit na zahraniční penězotoky a indoktrinaci radikalismem; poukazuje též na to, že islámští vězeňští kaplani ve velkém počtu převychovávají muslimské delikventy na džihádisty. Kniha ovlivnila veřejnou debatu nad aktuálním návrhem zákona, podle něhož by švýcarské mešity nesměly být financovány ze zahraničí a kázání by musela být pronášena jen ve švýcarských úředních řečech.
Rusko. V říjnu získala evangelická církev do svého vlastnictví od státu moskevskou luterskou katedrálu sv. Petra a Pavla.
Írán. Po zemětřesení, které postihlo v listopadu Írán, se do pomoci potřebným velmi aktivně zapojily křesťanské skupiny, a to navzdory tomu, že jsou diskriminované a z velké části ilegální.
Chorvatsko. Ruský pravoslavný patriarcha Kiril během návštěvy Chorvatska uvedl, že pravoslavnou a katolickou církev spojuje úsilí o zachování konzervativních morálních hodnost a starost o pronásledované křesťany, zejména na Blízkém východě.
Maďarsko. Státní sekretariát pro pomoc pronásledovaným křesťanům uskutečnil v říjnu konferenci, na níž vystoupil i premiér V. Orbán. Ministr pro lidské zdroje a reformovaný pastor Z. Balog na konferenci uvedl, že vláda v Budapešti vidí v nasazení za ohrožené křesťany i možnost obnovy křesťanských kořenů Evropy.
Slovensko. V listopadu pořádal evangelický sbor v Bratislavě – Starém městě konferenci o genderové rovnosti. Mezi řečníky byla i německá evangelická farářka Ellen Radtke, jejíž „manželka“ Stefanie Radtke je rovněž farářkou. Tato během přenášky mj. tvrdila, že pohlaví není dáno Božím stvořitelským dílem, ale je lidským konstruktem. Konferenci v médiích veřejně odsoudila poslankyně Martina Šimkovičová (členka ECAV).
ČR. Novým předsedou Ekumenické rady církví byl v listopadu zvolen Daniel Ženatý, synodní senior ČCE.
Svět. Smíšená lutersko-pravoslavná komise připravuje dokument o pojetí ordinované služby, resp. kněžství v obou křesťanských tradicích.
Svět. Heslem Jednoty bratrské pro rok 2018 je verš: *Tomu, kdo žízní, dám napít zadarmo z pramene vody živé.* (Zj 21,6b)
Německo. – Svět. Na rok 2019 se chystají oslavy 50. výročí úmrtí významného teologa Karla Bartha.

Daniel Spratek

Aktuality z KS

Setkání Výboru KS. Výbor KS se setkal v říjnu se zástupci spolku Hereditas, s nimiž diskutoval mj. o spolupráci při správě knižního a archivního fondu KS. V listopadu proběhlo setkání se zástupci EC MISE, jež se týkalo mj. lednové modlitební konference a možností vzájemného využití potenciálu obou organizací. Na leden je naplánováno setkání s vedením Odboru mládeže, a na únor setkání s novým vedoucím Centra misie a evangelizace v Dzięgielowě diakonem Pawłem Gumpertem.
Den seniorů. Den seniorů se uskutečnil na Karmelu v sobotu 28. října 2017. Tématem setkání bylo *Reformace – Ježíš 100%.*

Koncert k 500. výročí Reformace se uskutečnil v neděli 29. října 2017 v Ježíšově kostele v Polském Těšíně; vystoupily pěvecké sbory z Těšínska a ze Slovenska pod taktovkou E. Danela. Proslov pronesl diákon Z. Kaleta.

Publikace o genderové ideologii. KS distribuuje publikace Clinta Elliotta *Skutečná pravda a lež nové genderové ideologie*.

Návštěva v Polsku. Čtyři zástupci KS se v prosinci zúčastnili setkání *bratří evangelistů*, kteří slouží na biblických hodinách v polské evangelické církvi. Setkání se uskutečnilo v Drogomyślu.

BŠP. Nový cyklus biblické školy byl zahájen 11. 11. 2017; úvodní setkání s hostem M. Liptákem se těšilo velké účasti; v programu cyklu je mj. Kniha Jeremjáš.

Dopis CR. Vedení Křesťanského společenství zaslalo Církevní radě dopis, v němž poděkovalo za zorganizování bohoslužeb s televizním přenosem na Svátek reformace; zároveň vyjádřilo svůj nesouhlas s tzv. Aktem smíření, který byl součástí bohoslužeb, a požádalo o vysvětlení, co měl tento Akt znamenat.

Adventní setkání pracovníků se uskutečnilo v pondělí 4. 12. 2017; hlavní přednášku proslovil senior Ján Jančo ze Slovenska, který přijel i s manželkou; osobní cestu víry oba popsali v interview s bp. Piętakem. Zazněl rovněž pozdrav za *bratry evangelisty* z Polska. Nedílnou součástí bylo vzájemné sdílení o tom, co prožívají jednotlivá místní společenství.

Štěpánská slavnost se uskuteční 26. 12. 2017 v 16.00 hod. v kostele v Třinci; tématem setkání je *církev Církvi vlkem*. V programu vystoupí mj. sbor Happy Day z Albrechtic. Slovem poslouží B. Taska a D. Spratek.

Modlitební konference. Modlitební konference se uskuteční 14. ledna 2018 v 15.00 hod. v Českém Těšíně. Hostem konference bude Marián Kaňuch.

XcamP. Heslem XcamPu 2018 je *Až tak radikálně?!;* základem programu budou pasáže z Ježíšova Kázání na hoře. Evangelistou by měl být Slavomír Slávik.

Letní biblická škola. Obdrželi jsme nabídku od bratří ze svobodných luterských sborů Jima Johnsona, Wadea Mobleyho a Dona Richmanna na možnost zorganizování týdenní či dvoutýdenní biblické školy „na zkoušku“ během letních prázdnin.

Karmel. Na Karmelu byly v listopadu zahájeny stavební práce, jejichž cílem je nahrazení již nevyhovujících střešních oken okny vikýřovými.

Chata Lípa. Na chatě byla na podzim instalována nová myčka.

Šance podaná ruka. Projekt *Šance podaná ruka* byl přeměněn na formu ústavu. Spoluzakladatelem je mj. KS. V čele ústavu stojí v pozici ředitele Rudolf Marosz.

Témata biblických hodin. V prvním pololetí chceme navázat na systematické probírání základů dogmatiky z loňského roku (opřené zejména o Ryrieho *Základy teologie*); programy pro třetí čtvrtletí připraví výbor BŠP a pro čtvrté čtvrtletí místní společenství z Třanovic.

Ediční plány. KS plánuje vydat přednášku J. Sojky na téma *Luther a manželství* a dokument o inspiraci Písma a soubory svědectví členů jednotlivých společenství.

Daniel Spratek

Literární hlídka

V obsáhlé česko-německé publikaci, vydané loni v Pelhřimově pod názvem ***Konvertita a exulant Jiří Hoblík*** přibližuje Marie Ryantová životní osudy pozapomenutého českého exulanta a spisovatele Jiřího Holíka (1635 – kol. r. 1710) Pocházel z nekatolického prostředí, jako chlapec byl odveden jezuity na převýchovu a následně se stal členem dominikánského řádu. Pod vlivem četby nekatolické literatury zavrhl katolictví a uprchl do exilu. Působil v Německu, Švédsku a Pobaltí. Z nouze působil i jako zahradník, vypracoval se a stal se uznávaným pomologem.

V srpnu vydalo nakladatelství Samuel knihu ***Křesťan v plné zbroji*** od puritánského kazatele Williama Gurnalla v úpravě Davida Wilkersona. Jedná se o klasické dílo na téma duchovního boje. C. H. Spurgeon o knize napsal: *„Gurnallovo dílo je jedinečné a nesmírně cenné. Každá řádka je naplněná moudrostí, každá věta inspiruje. Často se ke knize obracím, když můj vlastní oheň vyhasíná.“*

Nakladatelství Vyšehrad vydalo v prosinci ***Výbor z díla*** Martina Luthera. Ve svazku se objevují texty z raného, středního i pozdního autorova období, polemické spisy proti scholastice, odpustkům, bouřícím se sedlákům či Turkům, stejně jako pojednání věnované manželství, Večeři Páně, přípravě na smrt, rozjímání nad smyslem Kristova utrpení, jakož i některé texty k tématům biblistickým.

Nakladatelství Postoj Media vydalo slovenský překlad amerického bestselleru Roda Drehera *The Benedict Option* pod názvem ***Benediktova voľba***. Kniha vzbudila bouřlivou diskusi. Autor představuje vizi strategie pro křesťany, jak přežít v sekularizované západní společnosti. Vydavatel slovenského překladu uvádí: *„Kniha Benediktova voľba tvrdí, že životný priestor kresťanstva na Západe sa bude stále viac zužovať. Prežije len v menších ostrovčekoch, ktoré sa na čas stanú jeho skrytou pokladnicou, aby bolo neskôr znovu objavené. Ako východisko ponúka prístup sv. Benedikta. Ten pred tisícpäťsto rokmi v spoločenskej kríze, ktorá sa obrátila aj proti kresťanstvu, prišiel so svojím receptom – regulou, ktorá išla proti všetkému, čo bolo v tej dobe moderné. Vymyslel koncept malých komunít, kde sa žilo inak ako v okolitom svete. Jeho regula ponúkala duchovné vodítka, no i praktické podnety pre fungovanie celých skupín v prostredí, ktoré nezdieľa ich vieru.“*

Daniel Spratek

Výpisky odjinud

Reformace – návrat k historické normálnosti

Nejnápadnější charakteristikou západní Evropy v době, které říkáme středověk, byla kulturní a náboženská jednota – jednota skrze společné podřízení se papeži v Římě a skrze společný jazyk uctívání a vědy – latinu. (...) V dějinách lidstva je naprosto výjimečné, aby nějaké náboženství bylo po tak dlouhou dobu opanováno jedinou formou monoteistické víry a s ní související kulturou. (...) Dominance církve, která vzhlížela k římskému biskupovi, je naprostou abnormalitou v lidské zkušenosti, třebaže je to abnormalita s vážnými důsledky až do současnosti. Její rozpad v šestnáctém století byl návratem k normálním poměrům v lidských dějinách.

(Diarmaid MacCulloch: All Things

Made New. The Reformation and Its Legacy. New York, Oxford University Press, 2016, s. 1-2.)

Luter – „prorok“

(Luter) nigdy nie nazwał swojego programu „reformacją”. Już prędzej nazwał by się właśnie prorokiem, i to we właściwym tego lowa znaczeniu: człowieka, który rozumie swoją epokę i opisuje ją po Bożemu. (...) On był prorokiem apokalipsy. Reformacja, która się wydarzyła, chciała zmieniać rzeczywistość tu i teraz. A Luter wyglądał tej jedynej reformacji, jakiej miał dokonać Pan Bóg. Przypominał w tym Husa, który wiek wcześniej, opisując rzeczywistość kościelną zniszczoną, zdegenerowaną i opanowaną przez Antychrysta, oczekiwał działania Bożego, bo tylko ono może ją przemienić.

(M. Müller – G. Ryś: Prorok Apokalipsy. Tygodnik Powszechny, 23. 10. 2017, www.tygodnikpowszechny.pl)

Nepřekonatelný důvod rozdělení západního křesťanstva

Luther může mít ve svém výkladu tisíckrát lepší důvody, ale autoritativním vykladačem Písma je (v katolické církvi) *papež. Opustit tento princip znamená založit novou církev. Ekumenické snahy na tom dodnes nemohou nic změnit – pro Řím není problémem uznat jako starobylou katolickou tradici většinu z toho, co Luther učí o milosti, ale otázka autority církve a kompetence papeže při výkladu Písma představují nepřekonatelný důvod rozdělení západního křesťanstva do dvou táborů.*

(Jaroslav Vokoun: Církev odsoudila jen čtyři z 95 Lutherových tezí z 31. října 1517. Česká pozice, 12. 11. 2017, http://ceskapozice.lidovky.cz)

Zkušenost a Písmo

Namísto ohýbání Písma podle naší zkušenosti, měli bychom být tak plní biblické zvěsti – nejen jejích slov, ale jejího poselství a teologie – že budeme hodnotit naše zkušenosti ve světle Písma.

(Craig S. Keener: Spirit Hermeneutics. Reading Scripture in Light of Pentecost. Grand Rapids, Eerdmans Publ. Co., 2016, s. 140.)

Homosexualita ve společnosti, do níž vstoupilo v 1. století křesťanství

Homosexualita ve starověkém Římě byla mnohem běžnější, než v pozdějších staletích. Bisexualita byla spíše normou než výjimkou mezi mnoha římskými muži. Stojí za povšimnutí, že v Suetonivoých Životopisech dvanácti císařů, psaných dle podání z první ruky během vlády císaře Hadriána (117-138), jen dva z dvanácti císařů, o nichž psal, byli výlučně heterosexuální.

(Kate Quinn: The Greatest Love Story Never Told. Blog „Ave Historia“ na goodreads.com)

Nejen argumenty, ale i smysl pro krásu

Mnozí z nás, kdo milujeme historickou křesťanskou vizi sexuality, se ptáme, jak bychom mohli bojovat za ortodoxii, aniž bychom byli vnímáni jako svárliví, necitliví či krutí. Pro začátek mi přijde zřejmé, že náš úkol nespočívá jen ve vyznávání historického křesťanského postoje k lidské sexualitě. (...) Potřebujeme více než jen zdravou exegezi a dobrou teologii; potřebujeme přesvědčivou křesťanskou rétoriku, prózu a poezii. Výzvou pro nás je nejen přesvědčit intelekt, ale zmocnit se představivosti. Ano, potřebujeme, aby lidé byli přesvědčeni o Božím plánu pro lidskou sexualitu. Ale také po-

třebujeme, aby je zaujala jeho dobrota a krása. Jak to říká Carl Trueman, potřebujeme vyhrát i v oblasti estetiky, nejen v oblasti argumentace. On napsal: „Argumenty mohou být pravdivé nebo falešné, dobré nebo špatné. Koho ale dnes zajímají? Žijeme v době, kde primární morální dilema je mezi vkusným a nevkusným.“

(Todd Wilson: LET'SCAST A VISION FORMERE SEXUALITY.The Gospel Coalition, 4. 11. 2017, www.thegospelcoalition.org)

Daniel Spratek

Stručné zamyšlení nad kontextem biblického textu

Neboť kde jsou dva nebo tři shromážděni v mé jméno, tam jsem já uprostřed nich. (Mt 18,20)

Téměř celá 18. kapitola Matoušova evangelia pojednává o hříchu, jeho příčinách, následcích a možnostech jeho řešení. Ve verších 6 – 9 nacházíme varování před svody k hříchu a výzvu k boji s pokušením a hříchem. Verše 10 – 14 nám ukazují Boží zájem o hříšníka a touhu jej zachránit. Ve verších 15 – 20 nás Pán Ježíš vyzývá, abychom i my měli zájem o naše hřešící bratry a určuje pravidla biblické kázně. Verše 21 – 35 jsou pak výzvou a povzbuzením k odpouštění, přičemž v prvních dvou verších tohoto oddílu Ježíš stanoví zásadu neustálého odpouštění a v následujících verších pak vypráví podobenství, které nám ukazuje na velikost Božího odpuštění a z toho vyplývající nutnost vzájemného odpouštění. Mohli bychom také říci, že posloupnost výše uvedených oddílů odráží realitu našeho každodenního života. Hříchu většinou předchází pokušení (svod), s nímž máme a musíme bojovat, protože nejlepší obranou proti hříchu je prevence. Když však zhřešíme, Bůh nad námi neláme hůl, ale ve své milosti a lásce se sám vydává nás hledat. Každý hřích představuje narušení našeho vztahu s Bohem a většina hříchů narušuje i vztah s našimi bližními. Náprava těchto hříchem zasažených vztahů je možná pouze skrze pokání. Po něm pak následuje fáze odpuštění.

Jak je výše uvedeno, dvacátý verš se nachází v oddílu pojednávajícím o napomínání, káznění v Božím lidu. Pán Ježíš zde nejprve (v. 15 – 17) dává návod k realizaci církevní kázně od napomenutí mezi čtyřma očima po vyloučení hříšníka z církve. Ve verši 18 je pak vyjádřena pravomoc věřících konat církevní kázeň, jejíž zdroj (příčina) je uveden ve verši 20. Jinak řečeno realizace výsledku uvedeného ve verších 18 a 19 je podmíněna a umožněna postupem podle verše 20 (viz slovo neboť v úvodu tohoto verše). Rozhodnutí dvou nebo tří věřících ve věcech kázně nečiní jen oni sami ze své vlastní vůle a moudrosti, ale je uprostřed nich sám Ježíš a rozhoduje s nimi. Podmínkou však je, že jsou shromážděni v jeho jménu (jméno), tedy v jednotě s Kristem, ve shodě s jeho Duchem, v souladu s jeho myslí a vůlí. Výsledkem takového shromáždění ve jménu Ježíše je pak rozhodnutí v jeho jménu, tudíž rozhodnutí Ježíše samotného. Proto může mít takové rozhodnutí platnost a důsledky nejen na zemi, ale i v nebi.

Z kontextu tedy vidíme, že shora citovaný verš nehovoří o přítomnosti Pána Ježíše na jakémkoliv shromáždění věřících

nebo naopak o tom, že by s námi nebyl, když jsme sami, ale vztahuje se k autoritě při uplatňování církevní kázně.

Martin Tomala

Losuji, losuješ, losujeme...

V naší církvi je zvykem si na Silvestra a občas i jindy tahat tzv. „wyroczki“ tedy biblické texty. Vnímáme je jako konkrétní Boží slovo pro náš život na následující rok či období. Dorostenci v souvislosti s touto tradicí používají označení „losování“, kterého se v článku přidržím. Vyvolalo ve mně totiž sérii otázek.

Předně, je toto losování „fér“? Nevybíráme si texty z celé Bible, ale pouze z předem vybraných úryvků. Někdo spočítal, že z 2357 veršů hebrejské knihy žalmů lze 41 označit za jednoznačné žádosti o Boží trest pro nepřátelé. To je celých 16,2 %. Pokud nám patří celá Bible, bylo by fér, losovat ze všech jejich textů bez výjimky. Negativní texty se ale mezi ty k losování nedostanou. Pro naše účely vybíráme zpravidla jen to pozitivní. Zaujalo mne, že se z Pláče Jeremiášova dostal do výběru pouze jeden, pozitivní text – další bychom hledali v této knize těžko – a žádný z těch tragických. Ve výběru, myslím, rovněž nenalezneme například Ježíšova slova: „Plemeno zmijí...“.

Ale nejsou to jen „wyroczki“. Podobně to funguje i v případě, že se biblické verše takto náhodně nelosují. Je totiž zcela přirozené, že si vybíráme prostě to, co je pozitivní, co nás motivuje a co nás naplní pokojem a nadějí. Rádi třeba přijímáme slovo z Izajášova proroctví o změně údělu Božího lidu, a naopak pomíjíme Jeremiášovy vize zkázy.

Ale není to tak trochu podvádění? Boží slovo má svoje podmínky. Jak Izrael, tak nový Boží lid, následovníci Krista, mohou čerpat z bezedné studnice Božích zaslíbení, pokud... naplňují Boží předpoklady. Jaké? Zjednodušeně: plnění požadavků Zákona pro lidí staré smlouvy a milost, víra a následování pro nás, lidi nové úmluvy s Bohem.

Nedostali jsme přece vybrakovanou a okleštěnou Bibli, ve které jsou jen pozitiva. Taková „naše“, upravená bible (s malým „B“) se podobá knihám motivačních citátů, kterých najdeme v každém knihkupectví stohy.

Dovolím si uvést přirovnání: Jak by asi reagovali mí zaměstnanci, kdybych přišel na tradiční pondělní poradu a ohlásil: „Od dnešního dne všem zvyšuji mzdu o sto procent.“ A dodal bych, že podmínkou je prodloužení pracovní doby na dvanáct hodin denně, zrušení přestávek a navýšení plánu prodeje o dvě stě procent? Řekli by si snad: „Super, máme dvojnásobnou mzdu“ a zapomněli přitom na moje požadavky?

Izraelité měli ve svém Zákoně nejen požehnání (hory Gerazim), ale i prokletí (hory Ebal). Bible celá je v tomto ohledu jasná: Nelze počítat jenom s požehnáním, které bychom si mohli na Bohu nárokovat.

A tak „losovat“ anebo „nelosovat“?

Losovat, ale mít na paměti, že požehnání, které Bůh pro nás v tomto roce zamýšlí, má své podmínky.

Losovat, ale mít na paměti, že nám náleží celá Bible, že nevystačíme s jedním veršem za rok. Celá Bible je totiž krásná.

Poznámka nakonec:

V době, kdy jsem o tom všem uvažoval, proběhl Silvestr a s ním i „wyroczki“. Přes své výhrady jsem si také já vylosoval biblický text. Otočil jsem lísteček a zkoprněl jsem. Někdo se při psaní spletl, bylo to vidět na písmu. Napsal žalm a čárku a v půli přestal. Nedopsal. Z úsporných důvodů nejspíš nechtěl obrázek vyhazovat, bylo mu ho líto... a tak jsem dostal celý tvrdý text jednoho z tzv. žalmů nenávisti. Mám ho do dnešního dne. Jako by mi Bůh chtěl říct: „Teď mudruj.“

Zbyšek Kaleta

Adventní setkání pracovníků

Časopis „Idea" je určen pro vnitřní potřebu
Křesťanského Společenství–Społeczności Chrześcijańskiej při SCEAV.
Redakční rada: Milan Pecka, Jan Rucki, Štěpán Rucki, Urszula Szymeczek,
Daniel Spratek, Zbyšek Kaleta, Lukáš Borski, Martin Tomala.
email: casopisidea@email.cz
viz také webová stránka: http://www.ks-sch.cz/idea

Štěpánská slavnost

církev Církvi vlkem

26. 12. 2017 v 16.00

Evangelický kostel v Třinci

Slovo: Daniel Spratek

V programu vystoupí
pěvecký sbor z Albrechtic „Happy day“

Pořádá Křesťanské společenství, z.s. při SCEAV